

Arrest

nr. 178 403 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 juni 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2016 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 maart 2013 leggen de verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, en zijn partner K.D., die de Belgische nationaliteit heeft, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 27 maart 2014 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 25 september 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 137 743 van 2 februari 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 22 december 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 20 juni 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 23 juni 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.12.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...)'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de periode november 2015 — februari 2016 (GF dienstencheques BVBA) voor, waaruit blijkt dat ze in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van €778,67.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Gelet op de maandelijkse vaste kosten zoals o.a. de woonlasten en de kosten van de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderd twintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens werden er bewijzen voorgelegd met betrekking tot de persoonlijke inkomsten van betrokkene. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015). Bovendien blijkt uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier dat deze voorgelegde tewerkstelling van betrokkene is stopgezet sedert 10.06.2016. Deze gegevens zijn dan ook niet langer actueel.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing

belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken, (...)"

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 17 augustus 2016 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend en geen administratief dossier.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter, 42, § 1, en 62 van de Vreemdelingenwet, van *“de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Chakroun 4 maart 2010, nr. C-578/08)”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 20.06.2016) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de

bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEDEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“[...]”

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

- 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

- 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning

bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. [...]”

Artikel 42 § 1 lid 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“[...] Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. [...]” (eigen onderlijning en cursivering).

In casu is de bestreden beslissing van 20 juni 2016 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;
- dat blijkbaar de Belgische partner van verzoeker niet over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt” beschikt om te voorzien in het onderhoud van haarzelf en van haar partner (verzoeker);
- dat de inkomsten van verzoeker-vreemdeling geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” van referentiepersoon;

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker louter en alleen inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij werden betwist.

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan een genomen worden dat aan deze voorwaarden is voldaan door verzoeker en haar Belgische partner.

Ondanks het feit dat verzoeker middels loonbrieven van de maanden 11/2015, 12/2015, 01/2016 en 02/2016 aantoonde dat zijn partner beschikker is van voldoende bestaansmiddelen worden deze loonbrieven niet als bewijsstuk weerhouden, alleszins verkeerd gelezen en geïnterpreteerd.

Verzoekers partner krijgt maandelijks netto-inkomen van € 1.206,72 (maand 11/2015), € 1.276,39 (maand 12/2015), € 1.298,09 (maand 01/2016) en € 1.258,59 (maand 02/2016). Dit maakt een gemiddeld maandelijks netto-inkomen van € 1.259,94 (Stuk 2). Verzoeker stelt zich vragen bij de berekeningswijze van verweerder om tot een gemiddeld maandelijks inkomen van € 778,67. Verzoeker kan dit getal niet plaatsen.

Verzoeker voldoet meer dan voldoende aan de voorwaarden om zich in België in te schrijven en een verblijf te bekomen op basis van de procedure gezinshereniging.

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat het inkomen van de referentiepersoon niet ter waarde van 120% van het leefloon is.

Verder moet gemeld worden dat volgens artikel 42 § 1 Vw. nagegaan dient te worden welke bestaansmiddelen dan wel ter beschikking horen te zijn als aan de middelenvereiste niet is voldaan.

Verzoeker gaat hiermee niet akkoord.

Wanneer de Belg geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet de DVZ een behoefteanalyse maken van de Belg en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging kan dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon.

De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

In casu heeft de verwerende partij geen inlichtingen ingewonnen. Noch verzoeker, noch een officiële instantie is verzocht om bijkomende inlichtingen.

De inkomensgrens van 120% leefloon is verder te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Chakroun 4 maart 2010, nr. C-578/08). Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn.

In casu is het inkomen van de referentiepersoon minstens 100% aan het leefloon, zelfs iets meer.

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen omdat men enkel rekening gehouden heeft met de inkomsten van de referentiepersoon, en niet met de eigen inkomsten van verzoeker.

Dit is eigenaardig daar partijen samen wonen en 1 huishouding hebben.

Zij delen de kosten en de inkomsten.

Het is bijgevolg niet juist te stellen dat enkel rekening kan gehouden worden met de inkomsten van de referentiepersoon.

Dit is enkel het geval in de hypothese als de aanvrager van de gezinshereniging zich nog in het buitenland zou bevinden.

In casu is zoals boven vermeld verzoeker in het Rijk en woont hij samen met de referentiepersoon.

De referentiepersoon beschikt dus ook over de inkomsten van verzoeker.

Verzoeker werkt als arbeider met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, zodat zijn inkomsten stabiel en regelmatig zijn. Hij verdient gemiddeld 750,00 € per maand (Stuk 3).

Verzoeker heeft in het kader van zijn vorige aanvraag, alsook in het kader van huidige aanvraag zijn inkomsten voorgelegd, zodat verwerende partij niet dienstig kan beweren dat zij niet op de hoogte was van de inkomsten van verzoeker.

Bijgevolg hebben zij beschikking over 2 lonen en moet verwerende partij rekening houden met de 2 inkomens.

Samen beschikt men over meer dan 120% van het leefloon.

Uit dit alles volgt dat er geen passende behoefteanalyse is gemaakt en dat er in de beslissing geen rekening werd gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 01/03/2016 (RvV 176 549 / IX) heeft de Raad het volgende gesteld (Stuk 4, p. 13, alinea 2):

"[...]"

Het middel is bijgevolg gegrond.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met de bestreden beslissing wordt aan de verzoeker een recht op verblijf geweigerd omdat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging nu uit de door hem voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn en uit de behoefteanalyse blijkt dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Voorts wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat met de voorgelegde bewijzen met betrekking tot de persoonlijke inkomsten van de verzoeker geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen nu het de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen is, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en de tewerkstelling van de verzoeker bovendien is stopgezet sedert 10 juni 2016.

De verzoeker laat gelden dat zijn partner maandelijks een *"netto-inkomen (krijgt) van € 1.206,72 (maand 11/2015), € 1.276,39 (maand 12/2015), € 1.298,09 (maand 01/2016) en € 1.258,59 (maand 02/2016)"* en dat dit *"een gemiddeld maandelijks netto-inkomen van € 1.259,94 (maakt)"*. Hij stelt zich dan ook *"vragen bij de berekeningswijze van verweerder om tot een gemiddeld maandelijks inkomen van € 778,67 (te komen)"*, een bedrag dat hij niet kan plaatsen.

Bij gebrek aan administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat uit de voorgelegde loonfiches voor de periode november 2015 tot februari 2016 blijkt dat de referentiepersoon in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen van € 778,67 had en dat bijgevolg blijkt *"dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn"* steunt op een correcte feitenvinding zoals die zou blijken uit het dossier. De verzoeker voegt zelf bij zijn verzoekschrift de loonbrieven van de referentiepersoon die betrekking hebben op de voornoemde periode (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2). Er kan van worden uitgegaan dat dit de loonbrieven zijn die werden voorgelegd en waarop de gemachtigde zich heeft gesteund om te oordelen dat *"de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn"*. Uit deze loonbrieven blijkt dat de referentiepersoon een netto loon heeft ontvangen van € 815,98 in de maand november 2015, van € 918,35 in december 2015, van € 835,22 in januari 2016 en van € 778,83 in februari 2016. Alleen al gelet op deze bedragen wordt niet ingezien hoe de gemachtigde voor deze periode *"een gemiddeld maandelijks inkomen (...) van € 778,67"* vaststelt. Daarbij komt nog dat van deze bedragen een ontvangen voorschot werd afgehouden, met name van € 446,00 in november 2015, € 417,00 in december 2015, € 518,00 in januari 2016 en € 540,00 in februari 2016. Uiteraard dient met deze voorschotten rekening te worden gehouden voor het bepalen van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op voorgaande overwegingen en bij gebrek aan enige verdere verduidelijking in de bestreden beslissing over hoe de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan een bedrag van € 778,67 komt en bij gebrek aan een administratief dossier, maakt de verzoeker *in casu* aannemelijk dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft geoordeeld dat de referentiepersoon in de periode november 2015 tot februari 2016 *"een gemiddeld maandelijks inkomen had van € 778,67"* en dat bijgevolg blijkt *"dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn"*.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde grieven en middelen tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

3.2.2. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of diens aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN